

Az alcsíki üdülővároskába Csíkszereda irányából érkeztem, és üzemanyagot szándékoztam venni a benzinkútnál.

– Anyámnak se, mert engöm felkötnek – mondta értelmesen a kutas. Tévetegek kérdéseimre készségesen válaszolt. Mintha megsajnálta volna:

– Hát ha maga medvét akar látni, akkor menjen este a speciál villához... Ott etetik őket az emberek... A nyú esne beléjük... De a turistákba is... Azt se tudják, mit csinálnak. Csak etetik őket. Az Isten összes medvéje itt van Tusnádfürdőn. Még nevük is van.

Romány nevük.

– Hát az meg hogy...?

– Ahogy kapja a turistáktól... Romány itt már a medve is, meg a turista is, meg a dumnyező is... Csak minket nem akarnak éhen dögleszteni... Pedig nem sok kéne hezzá...

– Az Isten mindent lát... – kerülgettem a kutas tekintetét.

– Az Isten műnkét csak verni tart – válaszolta a mélykatolikus Alcsík legkisebb városának benzinkutasa.

Nem lett volna inyemre, ha külföldi állampolgár létemre ugyanó világosít fel arról, hogy a valutás shopokban, pénzváltókban dollárért, német márkáért üzemanyag vételére jogosító bónokat vásárolhattam volna. Ezt és sok minden egyebet az itteni étellel kapcsolatban régről tudtam. A szép Tusnádfürdőn se most jártam először. Mire mindezt végiggondoltam, a benzinkút féleresze alá egy Carpați-robogó futott be, rövid nadrágos férfival a nyergében. A robogóra rögzítve, avitt vitorlavászonokban egy nem mai legyező horgászbot utazott. A legyezőbotot az én olvasatomban régi vadászfegyvereket körülölelő hangulat övezte. A bot után a robogó utasát néztem. Az ember ültében megoldotta az álla alatt kapcsolt bukósisak szíját, és fejét kiszabadítva, vigyorogva üdvözölt:

– Na, megjöttél? – kérdezte feszelen hangon. – Mikor megyünk D-re? – Most, hogy a bukósisak lekerült a motoros fejéről, horgászscimborámat ismertem fel, a tusnádfürdői katolikus kántort. Nemzettársaim közül az egyetlen volt, aki a kőolajfinomító telephelyének nevét magyarul emlegette.

A Gyulafehérváron beiskolázott kántor jóvoltából ismerkedtem meg a kismotorra felkötött legyezőbottal is. Hogy az valami zugkőolajfinomító lett volna? Nem tudom... Tény, hogy halat fogni inkább a finomító fölötti szakaszon lehetett. Alatta márnák, paducok, domolykók lézengetek, míg fölötté pérek, pisztrángok és galócák suhantak. Barátom, a katolikus kántor, aki zenekarával háromszor egy héten szalonzenét játszott a Restaurant Ciucaș vendégeinek és a felügyeletükkel megbízott szekusoknak, egy alkalommal útközben üzemanyag tárolására alkalmas edény után érdeklődött:

– Ai o canistră bre? – kérdezte abban a török, görög hangulatokkal tűzdelt havaselvi nyelvjárásban, melyet galaci vagy brailai brága árusok használtak.

– Am, bre! – válaszoltam valamivel csendesebben. Barátom autójába, melyet akkoriban használtunk a romániai üzemanyag-mizériára való különös tekintettel, két húszliteres fémkaniszter lapult ugrásra készen. Lassítottam, majd szélre húzódva leálltam. A folyó partján, a műút és a meder között kocsiút kanyargott a vízgörgette kötömböket kerülgetve. Nyomvonala alig derengett. Most is, kétbakancsos egyén próbált egy kötömbön fennakadt szekér elé fogott gebét faroltatni. A Moldva felőli „ná zád”-ot ordítva rángatta a ló száját, az Erdélyi oldalon álló atyafi pedig „curüket” kiabálva verte piros-sárga-kék (román nemzeti szín) bojtos szíjostorával a gebét. A fuvarosok idegesek voltak. Autónk a művelet végére érkezett. A kumétos fogat percek múlva szabadult, és elhatolt. Köszönést nem fogadtak. A szekér ágakkal borított vashordót szállított. Mire a köveken csikorduló vasalt patkók zaja elhalt, barátom, a katolikus kántor a kaniszterekkel a folyó vizébe lépett. Két kötömb közül a víz alól egy szabad csővezetékem emelt fel, majd ennek csapját elfordítva, a kőre állított edényt kezdte tölteni. A sziklából vizet fakasztó Lengyel László királyunk alakja rémlett fel előttem, vele a nagyváradi Szent László-templom mennyezeti freskójának egésze. A gyerekkori emlékképek itatósként felszíni próbálják a felnőttekünkben ránk dőlő abszurd élményeket...

Az üzemanyag-felvétel után horgászni kezdtünk. Barátom készségesen engedte át a botját. Innen a legyezőbottal való ismeretségem. Ő az én botommal próbálkozott. Az ötvenes-hatvanas években élt két nővér Kolozsváron, akik oly tökélyre vitték a pisztrángozó műlegyek kötését, hogy a brit királyi udvar beszállítóivá lettek. Ezekből az utánozhatatlan legyekből bírt néhány darabbal barátom, a tusnádfürdői katolikus kántor. Előfordulhat, hogy az üzemanyag kerozin volt, mert a jármű a szokásostól eltérő módon viselkedett. Felugrált helyből, akár egy bakoló kecskeolló.

Az éjszaka kellős közepén értünk vissza Tusnádfürdőre, és semmi kedvünk nem volt aludni térni. Medvenézés mellett döntöttünk. Medvét várni akkoriban a pártvilla hegyoldalba vajt garázsza elé jártunk, a sápadt fényű utcai lámpa alá. Itt most egyedül voltunk. Máskor két-háromszázan is szorongtunk a sétány végén. Estére kelve, suttogva váltottunk szót, és a pár méterre borzongó fenyves szélét figyeltük. A pártvilla garázsának párkánya áldozati oltárrá lépett elő. Zsemle, gyümölcs, kürtős kalács, gyermekek által összefogdosott savanyú cukor és egyéb, akkor hazánk közellátására nem jellemző értékek halmozódtak a keskeny kőpárkányon... Az erdőből kilépő medve egy világot hagy el, és leszáll közénk. Meztelen talpa lépését nem hallani, és ha vizes bundáját megrázza, a gyér világú ostorlámpa fényében lilászöld glória ragyog busa feje fölött. Az oltár felé ereszkedő állat elnéz a dermedten suttogó gyülekezet feje fölött... valahova Csíkszentmihály irányába. A bocsos anyamedve fiait előreengedi, és bár ezüstös nyála csorog, jó ideig nem nyúl semmihez... A bocsok esznek.

A medve az embert semmibe veszi, kifejezéstelen arccal mustrálja. Éles hallásával és érzékeny orrával, válla fölött visszafordulva, a borzongó fenyveseket vigyázza. Ott lakik az egyetlen hatalom, melytől a medve tart... Ez a hatalom a másik medve...

A történetekkor a tömeg szélén álltam, és a ránk állított szekus hölgyek érdeklődésében lubickoltam, készségesen. Mivel időbeosztásukban a hölgyek a Tusnádfürdőn üdültetett vendégek ritmusát követték, feltűnésükben volt valami a vonuló lepkék (madarak?) titokzatosságából... A hölgyek váltották egymást... Néha torlódott a szukafalka. Ilyenkor, valószínűleg egymásról is jelenteniük kellett. Német-honosított nagybányai barátomnak, aki autójával és hozzáállásával segítette reménytelenül merülő medvefilmemet, volt egy érdekes fogása. Elszerette a katolikus kántor zenekarának zongorázni tudó dízőjét. A csinos énekesnő az ingerszegény tusnádfürdői miliőben a Csukás vendéglő teremfelelőisének kedveséül kényszerült... T. Pétert itt ebben az ingerszegény környezetben érte utól a Német Szövetségi Köztársaság sor alá szólító, katonai behívója. Péter nem annyira a zizegő zabkëve hajú,

szívhezszólóan zongorázó, szintén beépített Tatjanát sajnálta, hanem azon merengett, hogy hány államilakulat nézi meg még a fogait, és hajt rajta végre újabb Tauglichkeitsprüfungot, minek utána a román zászlót kiszolgálta. A német mustra-behívó után, valutáért vásárolt dobudzsai vörösborok hatására arról merengett, hogy ő szeretne inkább örmény katonának lenni. A lehallgatópoloskák csak úgy hőkölhettek. Tatjana búcsúestjén a tusnádfürdői református imaház orgonapótló Bösendorfer zongorája elé ült, és érzélgős, majd irredenta dalokat játszott. Az „oly távol messze van hazám” kezdetű dal nem volt ugyan irredenta, de szívhez szóló... A minket körülzagliászó zenés provokációból soha nem hiányozhatott (Mangelware: Heimat).

A református imaház most vált átmeneti otthonunkká, hogy a Káplár Veron gondjaira bízott romos villát odahagyni kényszerültünk. A hámló falú, penészes villába a szentegyházi (Vlahica) Káplár-nővérekkel kialakult viszony ápolására és időnkénti átrendezésére jártunk vissza. A hatósággal szembeni beszámolási kötelezettségnek Káplár Veron tett eleget. A lányok közül csak ő volt szerződéses munkaviszonyban. Gondnok mindenese volt a csak főszezonban működő roskatag villának. Összességében nem tartottunk a lányoktól. Különösen Verontól nem. Őt változó intenzitással egyszerre többen is körülöngtük. A Káplár Veronnal való üzekedés, fülledt volta ellenére sem csak érzéki kielégülést jelentett, hanem Veron hódolói számára fogódzkodót is egy nehezen meghatározható helyzetben...

Káplár Veront ifjúkori ballépése és a nincstelenség állították rá a Tusnádfürdő felé vezető útra. Tizenhat éves alig múlt, mikor egy téli éjszakán megszülte első gyermekét, katonarendi nagyszülei kihűlt házában. A gyermek a beszakadt zsindelezetű istálló jászlában kötött ki. A határőr lovak üres istállójának leszakadt zsindeleyein nem sütött be útmutató csillag, pásztorok és napkeleti bölcsek nem jelentkeztek. Mivel barnok nem melegítették, a gyermeket megvette az isten székely hidege. Veront magzatának elpusztításáért a fiatalokúak börtönébe zárták. Esztendőök múlva szabadult, otthon épp körülözött, és Tusnádfürdőn állt meg.

A Veron által gondnokolt villa a Szentgyörgy felől közelítő út egyik kanyarulatában állt. A gondnoki lakást a villát megkerülő járda segítségével közelíthettem meg. Mások is. Az érintettek, bár ismertük egymást, alkalmi szeretőnkőről egymással nem beszélünk. Veron, a szoba ajtaja előtt állt, szív alakú fejét kecsesen billentve, rám mosolygott.

– De jó, hogy megjöttél! – örvendezett fátyolos tekintettel.

– Minek örülsz, Veron? – kérdeztem, hozzáhajolva. A leány súlyos pilláit ferde szemekre bocsátotta, rózsás orcáját csókra közelítette, ezután fejét hátraszegve, elkalandozó pillantásomat kereste:

– Gyerekem lesz tőled... – mondta nyugodt, meleg hangon a nő, és megnyitotta a folyosóról nyíló szobaaajtót. Előre engedett. Bent hátradőltem a heverőn, és hátamat egy selyem díszpárna-szőrnyhöz támasztottam. A párnán két iromba kismacska fehér gyapjúgombolyagot cincált. Habár a veszély szele megcsapott, kíváncsi voltam rá, hogy barátnőm hova akar kilyukadni. Veron velem szemben, egy tonettszéken foglalt helyet. A hadba szálló Veron inas, fehér nyakán egy szép nőtény farkas feje ült. Olyan nőtényé, aki szájában hordja el a kölykeit, ha döntik körötte az erdőt.

– Miért pont én legyek az apja? – kérdeztem csendesen. Mire kérdésemet elfogadta, pilláit újfent szürkén izzó, ferde szemekre bocsátotta.

– Én azt jobban tudom. Nem akarok én semmit – mondta törötten.

– Valamit mégis akarsz – erősködtem hitetlenkedve.

– Valamit igen... ha már a senkié lenne... – mondta Veron keserűen.

– Mit szeretnél, Veronka? – kérdeztem bénán, miközben a falról reánk tekintő Boldogasszony anyánk olvasóval keretezett képét és a Csíksomlyón szentelt gyöngyházfeszületet néztem. A szekrény tetejéről dolláros boltban váltható kegszerek, Kent és Marlboro cigaretták, Fa és Palmolív szappanok üres dobozai, valamint zátonyra futott whizkysüvegek bámultak be porosan az arénába. Jelen volt még egy hírtie igienicá- (vécépapír-) tekercekből rakott piramis.

– Egy szondát akarok – mondta Veron elszánt, elhaló hangon.

A szonda egy olyan kötőtűpárosból készül, melynek végeit 30–40 centiméteres műanyag szál köti össze. Az eltérést csak a jobb oldali száron végigvezetett, hangszerhúrnak ható acélhurok jelenti. A kötőtűk összefenődő szabad végei téli estéken távoli száncengőként csilingeltek, és körkörös sorokban szaporították a gyapjúzokni szarát. A célszerszámot a pár hónapos emberi magzat elpusztítására fejlesztették ki. Fattyat vetni készülő lányanyák, anyák törvény tiltotta kikaparására. A művelet elsötétített ablakok, zárt ajtók mellett zajlott. Romániában a gyermekáldás istenveréssé légiesedett. Apaságom fejében egy ilyen eszközt kért tőlem Veron.

– Van itt a környéken elég – mondtam közönyösen.

– Van... – válaszolta Veron csüggedten. – Kettőt-hármat én is tudok. Csíkba' s Háromszéken es van... A szekusok kezén van...

Olyanok kezére hagyják, akik sétáltatják a gyilkot az emberek között, s nézik, ki harap rea... Ajánlgatják es. Aki megnézte, kézbe vette... annak vége...

– Most akkor mi legyen? – kérdeztem elnehezdedve, pedig sejtettem, hogy mi következik. Apaság ide vagy oda, ebből a gödörből Veront senki ki nem menti. Ezt a szerszámot nekem kell megszerezni, és nyomaimat elrejtve, Tusnádfürdőre hozni.

– Na, én megyek – hajoltam közel Veronhoz, és karjánál fogva magamhoz vontam. – Isten veled!

– De ugye visszajössz? – kérdezte a magzatgyilkos lány fátyolos hangon, és pongyolája zsebéből kulcsosomót halászott elő. Világ szeme láttára a romos villa főbejáratán át szándékozott utamra bocsájtani. Kétkedve léptem ki a nyikorduló villaajtón, és most ott álltam zsebre dugott kézzel, a vörös bazaltból rakott bejáratú lépcső tetején. Köröttem tél eleji ragyogás.

Sokat utaztam, és mindég utazni vágytam.

Kúszóbön álló utammal kapcsolatban nehéz lett volna bármit is mondani. Nem utazás volt ez, melynek tudatmódosító fénye megrészegeti az útra kelőt... Ez egy ócska eszközvásárló út lesz... Egy szondabeszerező út.

* * *

A tetemre hívást Veron egy sötétben fuldokló téli délutánra időzítette. Hosszú ideig alkonyodott, a sötétség alulról kúszott elő, mint a mofettában a kengáz, miközben az ég alja viharosan elszíneződött. Előre bejelentett áramszünet vette kezdetét. A lakásokban a fényt ilyenkor templomi viaszgyertyák szolgáltatták, jelen esetben három. Vastag falú vizespohárba állítva alkottak meg-megrebbenő lángú háromszöget körülöttünk. Olyanok voltak e fényforrások, mint a lilium a pohárban. A tetem egy anyja méhéből kiszakított magzat volt, Veron szerint az én fiam, aki anyja meleg tenyerén pihent felhúzott térdekkel. Azért élettelenül, mert különben dobogó szívének lüktetése biztos átpirosított volna porcelán derengésű mellkasán. Boltozatos homlokú, pihékkal borított fejét az anyai tenyérjások által vénuszdombnak nevezett halmán nyugtatta. Veron rám emelte tekintetét, majd kezét előrenyújtva, felajánlotta a gyermeket: Tessék, itt

van.

Most vettem észre, hogy a magzat nem anyja póre tenyerén feküdt, hanem egy átázott román hirtie igienicä csikkal volt letakarva a ravatal. Az átnedvesedett vécépapír híven követte a húsos tenyér minden ráncát, hosszan beleállva a sorsvonalba. Veron az átázott ravatalterítővel együtt helyezte át a kihűlt tököst a tenyerembe. Új helyén boltozatos homloka összezárt ujjaimon pihent. Az imbolygó gyertyafényben szemhéjai felnyltni látszottak, mint a kutyakölyöké élete nyolcadik napján. Egy szempillán parányi vízcsepp csillant meg. Az el nem kötött köldökszínör kiszakadt darabja nem az embrió nyaka körül tekergődzött, hanem bal lábán kígyózott lefele, mintha gyökeret próbált volna eresztetni... Veron, miután terhét átadta, karba font kezekkel állt a pislákoló fényben, és engem figyelt... Még nem kapott el a pánik, de úgy tekintetem körbe, mint aki csapdába lépett. Biztos voltam benne, hogy a szép farkasszuka hurkot tett a nyakamba. Fiasától, szondástól törbe csalt. Percek kérdése, és a pribékek kezére kerülök... Pillantásomat a Veronéba mélyítettem, és szabad bal kezemmel a csempekályha öntöttvas ajtaját nyitottam meg. Jobb kezem is mozdult, az elárult embrió porhüvelyét vetette volna a tűztérbe. A mozdulatra Veron szürke szemében sárga láng gyúlt, kiveresedett kezeivel hajába túrt, majd horgas kezeit ájtatos manóként fölém emelte:

– Nu... ne... megöllek...! – vinnyogta sísteregve a néember. Lebénulva néztem a bomlott nőt, és biztos voltam benne, hogy a szeku másodperceken belül ránk törí az ajtót. Veron hisztérikus őrjöngését a pribékeknek szánt jelzésként értelmeztem.

Megijedtem.

Hosszú percek imbolyogtak el a pislákolásban, de semmi nem mozdult. Fogdmegváró görcsömből felengedtem, körülnéztem. Az ember-lévendő teteme tenyeremben mintha rezdült volna, én ráfogtam, mint ránduló halra szokás a parti gyökerek között. Tenyeremből a kékesen derengő szerv-együtttest az asztal sarkára tettem. Veron, összefont karjait leeresztette, és nyakát nyújtogatva próbált utána jární, hogy mi történik méhének zölden letépett gyümölcsével. A szekrény tetején hivalkodó vécépapír-piramisból megszegtem egy tekercset, majd egymást átlósan keresztező csikkokkal egyiptomi múmiává burkoltam a tetemet. Azon az estén, mikor a görög barátomtól a szondát átvettem a Doi cocoși-hoz címzett Bukarest-külvárosi mulató ivójában, késemmel hasítást ejtettem zubbonyom bélésén a célszerszám elrejtésének szándékával. Ezen a nyíláson bukott alá most a múmia, mintha a pokol bugyrai felé... Míg Gigire várakoztam, a taraf prímása megismert, és lehunyt szemekkel beledőlt egy régi nótába, mint vak ló a foltozott szerszámába: Deschide gropare mormintu!

* * *

– Hát akkor – néztem körül, mint aki most tér magához, és megindultam. Azt, hogy hova, már a szép, könnyes szemű nöstény farkas kérdezte... Tehetetlen nyomorúságomban, zsebemen keresztül megfogtam fiam múmiáját, úgy válaszoltam:

– Nem a kurvák gondja.

Veron szomorúan kulcscsomót halászott elő valahonnan, és a főbejárat felé vezetett minket. A nehéz ajtó nyikordult, és ahogy feltárult, lila, türkiz- és alvadtvér színű kései alkonyatra kínálkozott rálátás. Mire a zárban forduló kulcs hangja hozzám elért, már lent voltam az Olt-völgyi műúton. Valami úti célt próbáltam magunknak kijelölni, mielőtt karmai közé kapott volna a keserűség, mert éreztem, az körül fölöttem...

Ha tűz nem emésztheti, akkor víz se. A Szentgyörgynek lejtő Olt szennyes volt, és vérszegényen zajlott. Forgószél nem jön érte, az ég be nem veszi... Marad a föld, az meg itt ilyenkor fagyott. Ha tehát tűzben, vízben és a mennyek országában el nem fér, itt a földön kénytelen megállni. Miközben azon töprengtem, hogy hol találok át nem fagyott földet, gördíthető követ, kidőlt fa alatti üreget, melybe a zubbonyomban hányódó utazó megpihenhetne, úgy éreztem, figyelnek. A jégbordás úton óvatosan közelítő személygépkocsi lámpái oldották meg a rejtélyt. A felfagyott úton perdülő Dacia meglóduló fénycsóvái, a műút sziklás martján álldogáló, kóbor kutyafalkára estek. A kutyák az útról felszálló légáramlatot kóstolgatták. Most, hogy alakjuk körvonalazódott, ismerősöknek tündek. Hang nem hallatszott, csak egy-egy bizonytalan érdeklődő morgás. Erre nem volt mit válaszolni... Kóbor kutyáknak nincs mit mondani. A falka élén Zsuzsa, egy öreg foxterrier szuka állt három lábon. Mellső jobb lábának több mint felét egy gyümölcsöst látogató medve harapta le. Zsuzsát két másik eb kísérte: egy felhasított fülű, gerincserült német juhász és egy agarasan hosszú derekú, zsemleszínű kopó. Az ember mellől elrugdosott kutyában sokáig él a gazdakereső szándék. Újból farkasnak állni, nehéz kenyér. Mikor arccal a kutyák felé fordultam, tarkómon éreztem az Olt völgyéből felszálló légáramlatot. Átléptem az utat kísérő árkon. Széllal belelt zubbonyom két szárnyát kitértam, és a városka belseje felé igyekeztem. A kutyák utánam szegődtek. Erősödött bennem a sejtés, hogy az érdeklődés a saját szagommal együtt hullámzó gyeremkmúmia szagának szól. Abból kiindulva azonban, hogy a pár napos, anyja által elfektetett őzgidának, szarvasborjúnak ragadozó által érzékelhető szaga nincs, úgy döntöttem, hogy az anyjából kitépett embergyermeknek se lehet szaga. Hacsak valami különös minősége nincs a bujdosónak... Hogy a kutyafalka húst, zsákmányt orrontott volna a zubbonyban utazóban, nem valószínű... De akkor mit? Egyébként is, hova megyek, hova viszem ezt az emberkezdeményt? Miért nem bújtatom el valahol? Félek megérteni, hogy bevégeztetett? És bevégeztetett-e? Mert bárhova fordulnék terhimmel, a három kóbor kutya, akár a csillagvezérelt három királyok, nem tágulnak a nyomomból.

Az étterem külső falára óriásként vetült tétova alakom, a messiás szagát búvárló ebek alakjával egyetemben.

Később a kutyafalkát odahagyva, átdalodtam az étterembe. A kongó terem, a sarkában molyoló zenekarral, lefüggönyözött terrárium, esetleg modern ravatalozó benyomását keltette. A zenekar előtt, a táncparkett szomszédságában, két összetolt asztalnál óromániai beutaltak dözsöltek a hidegben. Ők a szép Tusnádfürdön eddig valószínűleg sohasem jártak. A tusnádi Olt-szoros se ingük, se gatyájuk. Sehöl egy kisestélyi. A társaságtól nem messze választottam asztalt. Zubbonyomat székem karfájára helyeztem. Táncossal egy felemás pár próbálkozott. Szükségből párosított igára, fogatra emlékeztettek. Megjelenésemet követően a zenekar gyorsított. Éreztem, hogy a zenekarvezető katolikus kántor látogatásával megtisztelni szándékszik asztalomat. Biccentettem a zenekar felé. Régi ismerősöm, a lúdtalpas pincér leheletnyit meghajolva köszöntött, majd étlapot nyújtott felém. Tudtam, dúskálnom itt nem adatik. Sültet kértem és bort.

– Étkezést nem ajánlok – válaszolta. – Itt a záróra, nem tudom kihozni – intett decensen állával a kiberek irányába.

– Akkor bort. Kétféle – jelöltem ki a zenekar vezető és katolikus kántor helyét, velem szemközt. Barátom megérkezett, mielőtt helyére ült volna, ajánlatot tett:

– Vă facem un cîntec de durere? (Húzzunk önnek egy szomorú éneket?) – kérdezte tettetett muzsikós alázattal.

– Fă! (Húzz!) – válaszoltam az évődésre. – Azt húzd, hogy Zavaros a Nyárád, a lovam nem issza... – váltottam át magyarra. A vörösborból közérzetem kezdett támadni.

– Egyéb bajom nem esik, de a seggüket biztos kitörlik énelem, ha én itt magyar nótát muzsikálgatok neked...

– Hát akkor ne húzzátok – mondtam ingerülten.
– Totuși vrem să vă facem un cîntecel! (Mégis akarunk egy dalocskát húzni önnek.) – mondta, most már ő is ingerülten. A két gubbasztó szekus-keselyű figyelni kezdett.
– Egy halotti himnusz húzzatok! Az nemzetközi... Nem ártunk senki ágrólszakadt fajtájának vele... Te tudod, hogy kell – hivatkoztam barátom Gyulafehérváron alapozott egyházzenei műveltségére.
– De hát, hol a halott? – kérdezte kötekedően a kántor.
– A zsebemben – válaszoltam hűvösen.
– Az akkor a Veroné... – adta föl magát döbbenet barátnőm. A kántor belesápadt kijelentésébe. Most, hogy a múmia lebegni kezdett a fényben, minden letisztult.
Egy alomból eredő kutyakölykök esetében előfordul, hogy a kölykök különböző kanoktól származnak. A mulatozásnak a záróra vetett véget. A két keselyű rögtön az óromániai turisták után, megindult kifelé a ravatalozóból, mintha csak őket őrizték volna ez idáig. A fizető pincérrel elszámolni valójuk nem volt, azt munkaadójuk rendezte. A mellőzött főúr asztalomnál keresett vigasztalást, én pedig készségesen fizettem. Már a visszajárót hártottam, amikor csendestársam a világmegváltásban, a legyezőhorgász katolikus kántor felállt, és kézfogást indítványozott. Kollégái élén távozott.
Akkor és ott azonban karácsony közelített, amikor az emberek többnyire családjuk körében várakoznak. Magamra öltöttem hát zubbonyomat, és a ruszkicai márványlépcsőre tűzött futószőnyegen elhagytam a kongó ravatalozót. Az étterem előtt állingálva, háttal nekitámaszkodtam a folyó felől felszálló légáramlatnak. A kutyafalka nem váratott magára sokáig. Úgy tűnt, különböző irányokból szivárognak elő, ám ez csak látszat volt. A falka megjelenésével egyedüllétem oldódni kezdett. Már nem kíváncsi voltam karácsonyfa alá, családi körbe, hanem újfent azon gondolkodtam, hol találom át nem fagyott földet, gördíthető követ, kidőlt fa gyökerei alatt képződött üreget, melybe az utazó megpihenhetne. Legjobban a lassan erjedő tusnádfürdői szemétdomb felelt meg az elvárásoknak. Az odavezető utat jól ismertem, tehát megindultam. Ez a Csukás étterem elől, befele Csíkba jelentett elmozdulást. Tapasztalataim szerint a medve az emberhúsért nem rajong. Ha tép is belőle, kiköpi. Medvék elől tehát nem láttam okát mélyre ásni, vagy ágak közt magasra kötni a múmiát. A kutyák jönnek állhatatosan a kerges, fagyott hó tetején, mintha vízen járnának... Csak abban voltam biztos, hogy bár engem kísérnek, nem az én szagomat követik. Ahogy mentünk, mendegéltünk, a holdfény kezdett derengeni valahonnan a csíkkozmási pásztorház felől... A holdfény láttán hüvelykujjammal átszakítottam zubbonyom zsebéjét, és gyengéden kézbe vettem a pólyába burkolt messiást. A telihold később a hajóárboznak való lucfenyők között bujdosott. Nem kapaszkodott ki, nem állt fölének az éjszakába, hogy felüvölthetnének hozzá mindannyian: kutyák, emberek, farkasok. Valami más történt. Én ritkán sírok. Utoljára apám halálakor... Akkor se a ravatalnál... Napok múlva a tenke-hosszúaszói tölgyesekben kezdett el rázni a sírás, mint kutya a patkányt. Teliholdkor. Pont úgy, mint most.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Váradi B. László

Látó Szépirodalmi Folyóirat